

เล่มหนึ่ง

เวลาแค่ความทรงจำที่กำลังก่อร่าง

— วลาดีมีร์ นาโบลอฟ

SAMPLE

แบร์รี

2 พฤศจิกายน 2018

แบร์รี ชัดตันหักเลี้ยวเข้าสู่ที่จอดรถดับเพลิงบริเวณทางเข้าหลักของอาคาร โฟ ตึกแนวอาร์ตเดโคสว่างเรืองรองด้วยแสงไฟจากเชิงเทียนประดับบนผนัง นอกอาคาร เขาลงจากรถคราวน์วิกแล้วรีบเดินตัดข้ามทางเดิน ผลักบานประตูหมุนก้าวเข้าไปยังลิโอบบี้

ยามผลัดกลางคืนยืนอยู่บริเวณโถงลิฟต์ เปิดประตูลิฟต์ตัวหนึ่ง ค้างไว้ให้แบร์รีจำเข้าไป เสียงรอกเท้ากระทบพื้นหินอ่อนสะท้อนก้อง

“ชั้นอะไร” แบร์รีถามขณะก้าวเข้าไปในลิฟต์

“สี่สิบเอ็ดครับ พอขึ้นไปถึง คุณเลี้ยวขวาแล้วเดินไปตามทางเดินได้เลย”

“อีกประเด็นยาวตำรวจจะตามมาเพิ่มอีก บอกพวกเขาให้รออยู่ก่อน จนกว่าผมจะให้สัญญาณ”

ลิฟต์เคลื่อนขึ้นเร็วจู่ขัดกับสภาพตึกที่ดูเก่าจนหูของแบร์รีลั่นเปรี๊ยะ ภายในเวลาไม่กี่วินาที เมื่อประตูเปิดออกในที่สุด เขาเดินผ่านป้ายบริษัทกฎหมายแห่งหนึ่งเข้าไป พื้นที่ส่วนใหญ่มืด มีแสงสว่างกระจายอยู่บ้าง เป็นหย่อมๆ เขาวิ่งไปตามพรม ผ่านสำนักงานเจียบสนิท ห้องประชุม ห้องพักผ่อน ห้องสมุด โถงทางเดินไปสิ้นสุดลงที่บริเวณต้อนรับซึ่งเชื่อมต่อกับพื้นที่ใหญ่ที่สุดของสำนักงาน

รายละเอียดต่างๆ ในห้องเมื่ออยู่ใต้แสงสลัวมองเห็นเป็นสีเทาต่างเฉด โຕ้ะไม้มะฮอกกานีขนาดใหญ่จมอยู่ใต้กองแฟ้มและเอกสาร โຕ้ะกลมตัวหนึ่งมีกระดาษวางกระจัดกระจายอยู่เต็มกับถ้วยกาแฟเย็นชืดกลิ่นเหม็นฉุนหลายใบ บาร์เครื่องดื่มมีวิสกี้พรีเมียมอย่างแมคคัลเลนแรร์เก็บอยู่หลายขวด ตู้ปลาเรืองแสงส่งเสียงฮัมมาจากอีกฟากหนึ่งของห้อง ในนั้นมีฉลามเล็ก ๆ ตัวหนึ่งกับปลาเขตร้อนอีกหลายตัวว่ายไปมา

ขณะที่แบร์ริก้าวเข้าไปหาประตูบานคู่แบบฝรั่งเศส เขาปิดเสียงโทรศัพท์และถอดรองเท้า เข็มมือจับลูกบิดประตูค่อยๆ เปิดออกแล้วเคลื่อนตัวออกไปสู่ระเบียง

ตึกสูงเสียดฟ้าโดยรอบในเขตอัปเปอร์เวสต์ไซด์ส่องแสงวอมววมดุ๊กดิ๊กบออยู่ในมหานคร เสียงจากตัวเมืองดังอีกทีก็อยู่ใกล้ๆ เสียงแตรรถสะท้อนไปมาระหว่างอาคาร เสียงรถหวอจากไกลๆ กำลังรีบรุดไปสู่ฉากโศกนาฏกรรมบางแห่ง ยอดแหลมของอาคารโพยู่สูงขึ้นไปไม่ถึงสิบห้าเมตร เป็นยอดมงกุฎสร้างจากกระจกและเหล็กด้วยรูปลักษณ์แบบโกธิค

ผู้หญิงคนนั้นนั่งอยู่ข้างรูปปั้นการ์กอยล์เก่ากร่อนห่างออกไปราวห้าเมตร เธอหันหลังให้แบร์ริ นิ่งห้อยขาแกว่งไปมาอยู่ตรงขอบตึก

เขาค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ พื้นหินเปียกโชกจนถุงเท้าของเขาเปียกชุ่มไปด้วย ถ้าหากเขาสามารถเข้าไปใกล้พอโดยเธอไม่ทันรู้ตัว เขาจะจุดเธอออกมาจากขอบตึกได้ทันก่อนที่เธอจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“ฉันได้กลิ่นโคโลญญของคุณ” เธอเอ่ยโดยไม่หันมา

เขาหยุด

เธอมองกลับมาที่เขา และว่า “อีกก้าวเดียวฉันจะโดด”

ภายใต้แสงตอนนี้ทำให้ดูอะไรออกได้ยากสักหน่อย แต่เธอน่าจะอยู่ในวัยประมาณสี่สิบ สวมสูทเบลเซอร์สีเข้ม กระโปรงสีเดียวกัน เธอคองนั่งอยู่ข้างนอกนี้สักพักแล้ว เพราะผมของเธอเปียกชุ่มด้วยไอหมอก

“คุณเป็นใคร” เธอถาม

“แบร์รี ชัดตัน ผมเป็นตำรวจจากแผนกโจรกรรมของกรมตำรวจ
นิวยอร์ก”

“พวกเขาส่งคนจากแผนกโจรกรรมมานั้นหรือ”

“เผชิญผมอยู่ใกล้ที่สุดนะครับ คุณชื่ออะไรครับ”

“แอนน์ วอสส์ ปีเตอร์ส”

“ขอเรียกแอนน์ได้ไหม”

“ได้สิ”

“อยากให้ผมโทรตามใครให้ไหม”

เธอส่ายหน้า

“ผมจะไปตรงนั้นนะครับ คุณจะได้ไม่ต้องหันมามองจนเมื่อย”

แบร์รีขยับห่างเธอออกไปในมุมที่ทำให้เขาเข้าไปใกล้ราวรั้วใต้ตำแหน่ง
ที่เธอนั่งลงไปราวสองเมตร เขาเหลือบตามองข้ามขอบตึก รู้สึกเกร็งไปหมด

“เออะ มาฟังกันเถอะ” เธอว่า

“อะไรนะครับ”

“คุณมาเพื่อเกลี้ยกล่อมฉันไม่ใช่หรือ ไหนแสดงฝีมือมาสิ”

เขาคิดทบทวนอยู่ว่าควรพูดอะไรบ้างระหว่างที่ขึ้นลิฟต์มา รื้อฟื้น
ถึงการอบรมเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย แต่พอถึงจังหวะนี้เขาก็กลับไม่มั่นใจ
เอาเสียเลย สิ่งเดียวที่มั่นใจก็คือเท้าของเขาจะเป็นน้ำแข็งอยู่แล้ว

“ผมรู้ว่าเวลานี้คุณคงรู้สึกสิ้นหวังไปหมดทุกอย่าง แต่มันก็แค่เวลานี้
เท่านั้นนะครับ แล้วมันก็จะผ่านไป”

แอนน์มองจ้องลงไปยังพื้นถนนข้างตึกที่อยู่ต่ำลงไปหนึ่งร้อยยี่สิบเมตร
วางฝ่ามือราบกับแผ่นหินซึ่งสู้แดดสู้ฝนมานานหลายสิบปี ที่เธอต้องทำ
ก็แค่ผลักมือออก เขาสงสัยว่าเธอกำลังพาตัวเองผ่านกิรยานั้น ยืนเขย่งอยู่
บนความคิดที่จะทำอย่างนั้น กำลังรวบรวมจุดอารมณ์ครั้งสุดท้าย

เขาสังเกตเห็นเธอสั่นระริก

“ผมส่งแจ๊คเก็ตให้ดีไหมครับ” เขาถาม

“ฉันว่าคุณคงไม่อยากเข้ามาใกล้หรอกนะ คุณตำรวจ”

“ทำไมล่ะครับ”

“ฉันเป็นเอฟเอ็มเอส”

แบร์รี่ใจไว้ไม่หวัง แน่ละ เขาเคยได้ยินเรื่องเอฟเอ็มเอสมาแล้ว โรคความทรงจำปลอม แต่เขาไม่เคยพบเจอใครสักคนที่เป็นโรคนี้จริงๆ ไม่เคยอยู่ใกล้แบบประจันหน้า เขาไม่แน่ใจว่าควรพยายามจับตัวเธอหรือเปล่า ไม่อยากจะอยู่ใกล้ขนาดนี้ด้วยซ้ำไป ไม่ห rokok ให้ตายสิ ถ้าเธอขยับจะโดด เขาต้องพยายามช่วยเธอ ถ้าเขาติดเชื่อเอฟเอ็มเอสระหว่างทำอย่างนั้นก็ต้องยอม นั่นเป็นความเสี่ยงอยู่แล้วสำหรับการเป็นตำรวจ

“คุณเป็นมานานแค่ไหนแล้ว” เขาทถาม

“เข้าวันหนึ่ง ราวหนึ่งเดือนมาแล้ว แทนที่จะอยู่บ้านฉันที่มิดเดิลเบอร์รี่ รัฐเวอร์มอนต์ ฉันกลับมาโผล่อยู่ในอพาร์ทเมนต์ในเมือง ปวดหัวมากเหมือนโดนมีดเสียบ เลือดกำเดาไหลเต็มไปหมด ตอนแรกฉันนึกไม่ออกเลยว่าอยู่ที่ไหน แต่แล้วก็จำ...ชีวิตนี้ได้ด้วย ชีวิตปัจจุบันซึ่งเป็นโสด เป็นที่ปรึกษาการลงทุน ใช้นามสกุลเดิมก่อนแต่งงาน แต่ฉันมี...” เธอโอบกอดตัวเองแน่นด้วยความสะเทือนใจ “ความทรงจำถึงอีกชีวิตหนึ่งในเวอร์มอนต์ ฉันเป็นแม่ของลูกชายเก๋ขวบ เขาชื่อแซม ฉันทำธุรกิจจัดสวนกับสามี โจ เบอร์แมน ฉันชื่อแอนน์ เบอร์แมน เรามีความสุขกันอย่างครอบครัวทั่วๆ ไป”

“มันรู้สึกเป็นยังไงครับ” แบร์รี่ถาม ค่อยๆ ลอบเชยเข้าใกล้

“อะไรรู้สึกยังไง”

“ความทรงจำปลอมเกี่ยวกับชีวิตในเวอร์มอนต์นะ”

“ฉันไม่ได้แค่จำงานแต่งได้ ฉันจำได้ว่าเราทะเลาะกันเรื่องดีไซน์ของเด็ก ฉันจำรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในบ้านของเราได้หมด ลูกชายของเรา ทุกห้วงขณะตั้งแต่เขาเกิด เสียงหัวเราะของเขา รอยตำหนิแต่แรกเกิดบนแก้มซ้าย วันแรกๆ ไปโรงเรียนซึ่งลูกงอแงไม่อยากให้ฉันกลับเลย แต่พอพยายามจะนิกภาพของแซม กลับเห็นเขาเป็นแค่สีชาวดำ แม้แต่ดวงตาก็ไม่มีสี ฉันรู้ว่าตาของเขาเป็นสีฟ้า แต่ฉันเห็นแค่สีดำ

“ความทรงจำทั้งหมดจากชีวิตนั้นเป็นโทนสีเทาๆ หมดเลย เหมือนกับหนังขาวดำ มันให้ความรู้สึกเหมือนจริงมาก แต่เป็นความทรงจำที่หลอกหลอน” เธอควบคุมตัวเองไม่ได้อีกต่อไป “ทุกคนคิดว่าเอฟเอ็มเอส เป็นแค่ความทรงจำปลอมของเหตุการณ์ใหญ่ๆ ในชีวิต แต่สิ่งที่ทำให้เจ็บปวดมากคือรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ พวกนั้น ฉันไม่ได้แค่จำสามีได้ ฉันจำได้ แม้กระทั่งกลิ่นลมหายใจของเขาในตอนเช้า เมื่อเขาพลิกตัวมาหาฉันตอนที่ยังนอนอยู่บนเตียง จำได้ว่าเขาลุกขึ้นก่อนฉันเสมอเพื่อไปแปร่งฟัน ฉันรู้ว่าเขาจะย้อนกลับมานอนบนเตียงอีกและพยายามร่วมรัก เรื่องพวกนี้สิ่งที่ทำให้ฉันเจ็บปวด รายละเอียดดียบย่อยแต่สมบูรณ์แบบซึ่งทำให้ฉันรู้ว่ามันเกิดขึ้นจริงๆ”

“แล้วชีวิตนี้ล่ะครับ” แบร์รีถาม “มันไม่มีความหมายกับคุณเลยหรือ”

“อาจมีบางคนที่ติดโรคเอฟเอ็มเอสแล้วขึ้นขอความทรงจำปัจจุบันมากกว่าความทรงจำปลอม แต่สิ่งที่ฉันต้องการไม่ได้อยู่ในชีวิตนี้ ฉันพยายามแล้ว พยายามมาสี่สัปดาห์ ฉันหลอกตัวเองต่อไปไม่ไหว” น้ำตาร่วงผ่านอายุไลเนอร์ไหลเป็นทาง “ลูกชายของฉันไม่มีอยู่จริง คุณเข้าใจไหม เขาเป็นแค่ความผิดพลาดอันงดงามในสมองของฉัน”

แบร์รีเสี่ยงเข้าไปใกล้เธออีกหนึ่งก้าว แต่คราวนี้เธอจับได้

“อย่าเข้ามาใกล้ล่ะ”

“คุณไม่ได้อยู่ตัวคนเดียววนะครับ”

“โคตรจะตัวคนเดียวเลย”

“ผมเพิ่งรู้จักคุณไม่กี่นาที และผมจะรู้สึกเลวร้ายมากที่เดียวถ้าขึ้นคุณทำลงไป ลองคิดถึงคนอื่นในชีวิตของคุณสิครับ คนที่รักคุณ คิดว่าเขาจะรู้สึกยังไง”

“ฉันตามหาใจจนเจอ” แอนน์ว่า

“ใครนะ”

“สามีของฉัน เขาอาศัยในแมนชั่นแห่งหนึ่งบนลองไอแลนด์ ทำราวกับไม่เคยรู้จักฉันมาก่อน แต่ฉันรู้ว่าเขารู้ เขามีอีกชีวิตหนึ่ง เขาแต่งงานแล้ว

ฉันไม่รู้หรือว่าแต่งกับใคร ไม่รู้ด้วยว่าเขามีลูกหรือเปล่า เขาทำเหมือนกับว่าฉันเป็นบ้า”

“ผมเสียใจด้วย แอนน์”

“มันเจ็บปวดเหลือเกิน”

“ฟังนะ ผมเคยผ่านมาเหมือนกับคุณ ผมอยากจะทำทุกอย่างแล้วผมก็มายืนอยู่ตรงนี้เพื่อบอกคุณว่าผมดีใจที่ไม่ทำอย่างนั้น ผมดีใจที่เข้มแข็งจนผ่านพ้นเรื่องพวกนั้นมาได้ ช่วงแ่ๆ นี้ไม่ใช่ชีวิตทั้งหมดของคุณ มันเป็นแค่บทหนึ่งที่จะผ่านไป”

“เกิดอะไรกับคุณหรือ”

“ผมสูญเสียลูกสาว ชีวิตทำให้ผมเจ็บเข้ามาเหมือนกัน”

แอนน์มองไปยังเส้นขอบฟ้าอันเรืองรอง “คุณมีรูปภาพของเธอไหม คุณยังคุยกับใครต่อใครเกี่ยวกับเธอไหม”

“ใช่”

“อย่างน้อยเธอก็มีตัวตนอยู่จริงๆ”

คราวนี้ผมพูดอะไรไม่ออก

แอนน์มองผ่านขาของเธอลงไปอีก ตะรอนเท้าสั้นเตี้ยทั้งไปข้างหนึ่ง มองมันร่วงลงไป

แล้วตะอึกข้างหนึ่งให้ร่วงตาม

“แอนน์ ได้โปรด”

“ในชีวิตก่อนหน้านี ในชีวิตปลอมนั้น แพรนนี่ ภรรยาคนแรกของผม กระโดดลงจากตึกนี้ จากขอบตึกที่เดียวกันนี้เมื่อสิบห้าปีก่อน เธอเป็นโรคซึมเศร้า ฉันรู้ว่าเขาเอาแต่โทษตัวเอง ก่อนที่ฉันจะออกจากบ้านของเขาที่ลองไอแลนด์ ฉันบอกใจว่าฉันจะโดดลงจากตึกโพคินี่เหมือนกันกับแพรนนี่ มันฟังดูเง่าและสิ้นหวัง แต่ฉันหวังว่าเขาจะปรากฏตัวขึ้นคืนนี้เพื่อมาช่วยชีวิตฉัน เหมือนที่เขาช่วยเธอไม่สำเร็จ ตอนแรกฉันนึกว่าคุณเป็นเขาเสียอีก แต่เขาไม่เคยใช้โคโลญ” เธอยิ้มอย่างโหยหาแล้วเสริมว่า “ฉันหิวน้ำ”

แบร์รีเหลือบมองผ่านประตูบานคู่เข้าไปในสำนักงานมืดๆ มองเห็น
สายตรวจสองคนยืนเตรียมพร้อมอยู่ที่โต๊ะพนักงานต้อนรับ เขามองกลับไป
ที่แอนน์ “ฉันทำไม่คุณไม่ป็นกลับลงมาก่อน เราจะได้เข้าไปข้างในด้วยกัน
หาน้ำให้คุณสักแก้ว”

“คุณเอามาให้ฉันไม่ได้หรือ”

“ผมทิ้งคุณไว้ไม่ได้”

ตอนนี้มือของเธอสั้นไปหมด แล้วเขาก็สังเกตเห็นการตัดสินใจอย่าง
ฉับพลันในดวงตาคู่นั้น

เธอมองจ้องแบร์รี “นี่ไม่ใช่ความผิดของคุณ” เธอกล่าว “มันจบลง
แบบนี้เสมอ นั่นแหละ”

“แอนน์ ออย่า”

“ลูกชายของฉันถูกลบไปแล้ว”

เธอขยับตัวอย่างนุ่มนวล เคลื่อนกายลงจากขอบตึก

เฮเลน

22 ตุลาคม 2007

เฮเลนอายุน้อยในห้องอาบน้ำตอนหกโมงเช้า เปิดน้ำร้อนให้ไหลชะผ่านผิวหนึ่ง เพื่อจะได้ตื่นเต็มตา เธอสะดุ้งกับความรู้สึกชัดเจนมากกว่าเคยมีชีวิตรผ่าน ห้วงขณะเช่นนี้มาก่อน นั่นไม่ใช่เรื่องใหม่ ความรู้สึกเดจาวูสร้างความรำคาญ แก่เธอมาตั้งแต่อายุยี่สิบเศษ แถมห้วงขณะในห้องอาบน้ำก็ไม่ได้มีอะไร พิเศษจำเพาะเจาะจงหรอก เธอกำลังนึกสงสัยว่าเมาน์เทนไซด์แคปิตอล พิจารณาข้อเสนอของเธอแล้วหรือยัง มันตั้งหนึ่งสัปดาห์มาแล้ว เธอน่าจะ ได้ยินข่าวอะไรกลับมาบ้าง อย่างน้อยพวกเขาก็น่าจะเรียกให้เธอเข้าไปพบ ถ้าหากพวกเขาสนใจ

เธอตัดผมแพมห้อมหนึ่งปลางเตรียมมือเข้าง่าย ๆ ถัดมา ไซดาวสามฟอง แบบเกือบสุก เหยาะด้วยซอสมะเขือเทศ นึ่งลงที่โต๊ะเล็กๆ ข้างหน้าต่าง มองดูท้องฟ้าซึ่งสว่างทั่วแล้วเหนือสะพานบ้านในย่านชานเมืองซานโฮเซ

เธอไม่มีเวลาว่างพอจะซักเสื้อผ้าแม้สักวันมานานร่วมเดือนแล้ว พื้นห้องนอนของเธอตอนนี้จึงมีแต่เสื้อผ้าใช้แล้ววางหมกอยู่เต็มไปหมด เธอ คู้ยกกองเสื้อผ้าเหล่านั้นจนกระทั่งเจอเสื้อยืดตัวหนึ่งกับกางเกงยีนส์ตัวหนึ่ง ไม่รู้สึกอายเลยสักนิดที่ทั้งบ้านไว้ในสภาพนี้

เสียงโทรศัพท์ดังขณะที่เธอกำลังแปรงฟัน เธอรีบบ้วนปากแล้วรับ โทรศัพท์ในห้องนอนตอนที่มันดังเป็นครั้งที่สี่

“เป็นยังไงลูกพ่อ”

เสียงพ่อของเธอทำให้เธอยิ้มได้เสมอ

“หวัดดีคะพ่อ”

“นึกว่าจะไม่ทันเสียแล้ว พ่อไม่อยากโทรไปกวนลูกตอนอยู่ที่เล็บ”

“ไม่เป็นไรหรอกคะพ่อ มีอะไรหรือคะ”

“แค่คิดถึงนะลูก ได้ข่าวเรื่องเอกสารขอทุนบ้างหรือยัง”

“ยังเลยคะ”

“พ่อรู้สึกลึกลับๆ ว่าจะได้ข่าวดีนะ”

“ไม่รู้สิคะ เมืองนี้มันโหด คู่แข่งเยอะ มีคนฉลาดๆ เต็มไปหมดที่คอย
จ้องหาทุนเหมือนกัน”

“แต่ไม่ฉลาดเท่าลูกสาวพ่อหรอก”

เธอทนแบกรับความเชื่อมั่นจากพ่อไว้ไม่ไหว ไม่ใช่ในตอนเช้าอย่างนี้
เมื่อความกังวลว่าจะล้มเหลวยิ่งปรากฏใหญ่โตขึ้นทุกที เมื่อต้องนั่งอยู่ใน
ห้องนอนเล็กๆ สกปรกในบ้านที่มีแต่ผนังโล่งๆ ไร้เครื่องตกแต่ง ที่ซึ่งเธอ
ไม่เคยพาใครสักคนเข้ามานานเป็นปีแล้ว

“อากาศที่โน่นเป็นไงบ้างคะ” เธอถามเพื่อเปลี่ยนเรื่องคุย

“หิมะตกเมื่อคืนนะ หิมะแรกของฤดู”

“เยอะไหมคะ”

“สักสามถึงห้าเซ็นต์ละมั้ง แต่เทือกเขาชาวโพลนไปหมด”

เธอนึกภาพออก พื้นที่พรอนท์เรนจ์ของเทือกเขาร็อกกี้ เทือกเขาแห่ง
ชีวิตวัยเด็กของเธอ

“แม่เป็นไงบ้างคะ”

เขาหยุดไปชั่วครู่

“แม่สบายดี”

“พ่อคะ”

“อะไร”

“แม่เป็นยังไงบ้าง”

เธอได้ยินเขาถอนหายใจซำๆ “ก็ดีขึ้นนะ”

“แม่โอเคหรือเปล่า”

“ใช่ แม่อยู่ข้างบน กำลังหลับอยู่”

“เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีอะไร”

“บอกหนูมา”

“เมื่อคืนเราเล่นยิมนัรมี่กันหลังอาหารค่ำ ก็เหมือนกับที่เคยทำทุกทีแล้วเธอก็...เธอไม่รู้กติกาของเกมเสียแล้ว นิ่งที่โต๊ะในครัว มองจ้องไฟในมีอน้ำตาไหลอาบหน้า เราเคยเล่นด้วยกันมาตลอดตั้งสามสิบปี”

เธอได้ยินเขาเอามือปิดโทรศัพท์

เขากำลังร้องไห้ อยู่ห่างออกไปหนึ่งพันหกร้อยกิโลเมตร

“พ่อ หนูจะกลับบ้าน”

“อย่าเลย เฮเลนนา”

“พ่อต้องการให้หนูช่วย”

“เรามีคนคอยช่วยที่นี่แล้ว เราจะไปหาหมอตอนปายวันนี้ ถ้าลูกอยากช่วยแม่ ก็หาทุนให้ได้ สร้างเก้าอี้ให้ได้”

เธอไม่อยากบอกเขา แต่กว่าจะสร้างเก้าอี้ได้คงอีกหลายปี หลายปีแสงเลยทีเดียว มันเป็นแค่ความฝัน เป็นภาพลวงตา

ดวงตาของเธอมองแต่หน้าตา “พ่อรู้ใช่ไหม หนูทำอย่างนี้ก็เพื่อแม่”

“พ่อรู้จะ ลูกรัก”

ทั้งสองเงียบบันไปชั่วคราว ร้องไห้ แต่พยายามไม่ให้อีกฝ่ายรู้แล้วพลอยทุกซบใจไปด้วย เธอไม่อยากพูดอะไรอื่นนอกจากบอกพ่อว่ามันต้องสำเร็จแน่นอน แต่นั่นจะเป็นการโกหก

“คืนนี้หนูจะโทรไปนะคะตอนกลับถึงบ้านแล้ว” เธอว่า

“โอเค”

“บอกแม่ด้วยนะคะว่าหนูรักแม่”

“แน่นอน แต่แม่รู้อยู่แล้วล่ะลูก”

สี่ชั่วโมงต่อมา ข้างในอาคารประสาทวิทยาศาสตร์ที่ฟาโลอัลโต ขณะที่เฮเลนากำลังตรวจสอบภาพความทรงจำของหนูเมื่ออยู่ใต้ความกลัว เซลล์ประสาทสองสว่างจ้าเชื่อมโยงกับโครงข่ายประสานประสาทราวกับใยแมงมุม คนแปลกหน้าคนนั้นก็โผล่ขึ้นมาตรงทางเดินในสำนักงานของเธอ เธอมองข้ามจอมอนิเตอร์ไปยังชายผู้สวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงผ้าชีโนพร้อมรอยยิ้มที่ดูร่าเริงเกินเหตุ

“เฮเลน่า สมิทใช่ไหม” เขาถาม

“ค่ะ”

“ผม จีออน เซอร์โคเวอร์ พอมีเวลาคุยกันสักครู่หนึ่งไหมครับ”

“นี่เป็นแล็บที่มีการรักษาความปลอดภัยเข้มงวดนะ คุณไม่ควรจะลงมาที่นี่”

“ขอภัยด้วยที่บุกรุก แต่ผมคิดว่าคุณต้องอยากได้ยีนสิ่งที่ผมกำลังจะบอก”

เธอน่าจะบอกให้เขาไปเสียหรือเรียกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย แต่เขาไม่มีที่ท่าคุกคามอะไร

“โอเค” เธอว่า แล้วพลันก็ระลึกได้ว่าชายคนนี้เข้ามาเจอกับสวรรค์ของคนบ้าสมบัติเสียแล้ว ซึ่งก็คือห้องทำงานของเธอเอง ห้องเล็กแคบไร้หน้าต่าง กำแพงอิฐบล็อกทาสี ทุกอย่างล้วนกระตุ้นให้รู้สึกอึดอัดกับอาการกลัวที่แคบ มีกล่องเก็บเอกสารเรียงรอบโต๊ะสูงถึงหนึ่งเมตร ลึกครึ่งเมตร ล้วนแล้วไปด้วยบับทัดย้อยและบทความนับพันๆ เรื่อง “ขอโทษที่รบกวนไปหน่อย ค่ะ เดี่ยวฉันหาเก้าอี้ให้”

“ได้แล้วครับ”

จีออนลากเก้าอี้พับตัวหนึ่งมาแล้วนั่งลงตรงข้ามเธอ เขาสอดสายสายตาไปตามกำแพงซึ่งเต็มไปด้วยภาพความละเอียดสูงของความทรงจำของหนู รูปแบบการทำงานของเซลล์ประสาทของคนไข้ที่มีภาวะสมองเสื่อมและอัลไซเมอร์

“ให้ฉันช่วยอะไรคะ” เธอถาม

“นายจ้างของผมประทับใจกับบทความเรื่องการจำลองสภาพความทรงจำที่คุณตีพิมพ์ในนิตยสาร”

“นายจ้างของคุณมีชื่อใหม่คะ”

“เรื่องนั้นก็แล้วแต่”

“แล้วแต่อะไรคะ...”

“ว่าบทสนทนาวันนี้จะเป็นยังไง”

“ทำไมฉันจึงควรคุยกับคุณ โดยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคุณพูดแทนใคร”

“เพราะเงินจากสแตนด์พอร์ตของคุณกำลังจะหมดในหกสัปดาห์”

เธอเลิกคิ้ว

เขากล่าวต่อ “นายของผมจ่ายให้ผมอย่างงามครับ เพื่อให้รู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับคนที่นายผมเห็นว่าน่าสนใจ”

“คุณรู้ตัวไหมว่าคุณพูดมานี้มันน่าขยะแขยงมาก”

จ็อนล้วงมือลงไปใ้กระเป๋าหัว หีบเอกสารออกมาฉบับหนึ่งซึ่งเข้าปกสีกรมท่า

เอกสารโครงการของเธอ

“อ้อ!” เธอร้อง “คุณทำงานที่แมนเท็นไซด์แคปิตอล!”

“ไม่ใช่ครับ และพวกเขาจะไม่ให้เงินทุนแก่คุณด้วย”

“ฉันคุณไปได้เอกสารมาจากไหน”

“ไม่สำคัญหรอก ไม่มีใครจะให้เงินทุนแก่คุณทั้งนั้น”

“คุณรู้ได้ยังไง”

“เพราะว่านี่” เขาโยนเอกสารโครงการของเธอลงบนกองข้าวของบนโต๊ะ “คือความซึ่ขลาด ก็แค่สิ่งที่คุณเคยทำที่สแตนด์พอร์ตตั้งแต่สามปีก่อน โอเคียยังไม่ใหญ่พอ คุณอายุสามสิบแปดแล้ว ในวงวิชาการนั้นเทียบเท่าเก้าสิบแล้วครับ เข้าวันหนึ่งในอนาคตอีกไม่ไกลเท่าไร คุณจะตื่นขึ้นมาและรู้ตัวว่าวันเวลาที่ดีที่สุดผ่านไปแล้ว ว่าคุณเสียเว...”

“ฉันว่าคุณไปซะเถอะ”

“ผมไม่ได้จะดูถูกนะ ถ้าคุณไม่ถือสาสิ่งที่ผมพูด ปัญหาของคุณคือคุณกลัวที่จะขอในสิ่งที่คุณต้องการจริงๆ” ด้วยเหตุผลบางอย่าง เธอรู้สึกว่าคุณแปลกหน้าคนนี้กำลังปั่นหัวเธอ เธอรู้ว่าไม่ควรจะต่อปากต่อคำ แต่ก็ยังตัวเองไว้ไม่ได้

“ทำไมฉันต้องกลัวที่จะขอในสิ่งที่ต้องการจริงๆ ด้วย”

“เพราะสิ่งที่คุณต้องการจริงๆ ต้องใช้เงินมหาศาล คุณไม่ได้ต้องการเลขเจ็ดหลัก คุณต้องการเก้าหลัก อาจถึงสิบ คุณต้องการทีมเขียนโค้ดมาช่วยคุณออกแบบอัลกอริทึมสำหรับการจัดหมวดหมู่และคาดการณ์ความทรงจำอย่างซับซ้อน โครงสร้างพื้นฐานสำหรับการทดสอบกับมนุษย์”

เธอมองจ้องเขาที่อีกฟากโต๊ะ “ฉันไม่เคยพูดถึงการทดสอบกับมนุษย์ในเอกสารขอทุน”

“ถ้าผมได้รับมอบหมายมาให้บอกคุณว่าเราจะให้ทุกอย่างที่คุณขอล่ะ เงินทุนไม่จำกัด คุณจะสนใจไหม”

หัวใจของเธอเต้นระรัวเร็วจี๋

มันเกิดขึ้นอย่างนี้เองหรือ

เธอคิดถึงเก้าอี้มูลค่าห้าสิบล้านดอลลาร์ที่เธอฝันจะสร้าง นับตั้งแต่แม่ของเธอเริ่มจะล้มชีวิตตัวเอง นำแปลกที่เธอไม่เคยคิดว่าจะมีรูปเป็นร่างขึ้นมาจริงๆ นอกเสียจากแบบร่างทางเทคนิคในเอกสารขอจดสิทธิบัตร ซึ่งเธอตั้งใจจะยื่นในวันข้างหน้า ด้วยหัวเรื่องว่าแพลตฟอร์มเสมือนจริงเพื่อจำลองความทรงจำแบบลำดับเหตุการณ์ที่ชัดเจนในระยะยาว

“เฮเลนา”

“ถ้าฉันบอกว่าสนใจ คุณจะบอกชื่อของนายคุณใหม่”

“บอกสิ”

“สนใจ”

เขาบอกเธอ

ขณะที่เธออ้าปากค้าง จี๋นั้นก็ดึงเอกสารอีกฉบับหนึ่งออกมาจากกระเป๋าหัว และยื่นให้เธอข้ามกล่องเอกสาร